

[Indenrigsministeren.]
 giftsforøgelse der eventuelt kunde følge af Ændringen, og haft nogenlunde Klarhed over, om en saadan Ændring i det hele taget var paakrævet.

Dette har det ærede Medlem ikke følt Trang til. Det har været saa vigtigt for ham at komme i Kølvanet paa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen og for det radikale Venstre at komme i Kølvanet paa Socialdemokratiet, at en fornuftig og saglig Behandling af denne Sag kunde der ikke blive Tid til. Det nytter saamænd ikke det ærede Medlem det fjerneste, for han kan alligevel ikke tage Konkurrencen op med det ærede Medlem Hr. Holger Larsen. Det er ganske umuligt for ham. Han skal faa at se, at det vil gaa ham saaledes i denne Sag, at det bliver det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, der løber af med den forventede Gevinst, og det ærede Medlem Hr. Holdgaard kommer til at staa tilbage med en lang Næse.

Det ærede Medlem har villet bestride mine Udtalelser med Hensyn til de Forhandlinger, der fandt Sted i Oktober paa Sogneraadforeningernes Delegeretmøde, og sagde, at jeg havde hævdet, at Forslaget kun var støttet af Forslagsstilleren. Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at der kun var en Taler, der støttede Forslagsstilleren. Nu staaer det ærede Medlem med et Referat, hvoraf noget andet skulde fremgaa. Jeg kan ikke paa anden Maade bestride Rigtigheden af dette Referat end ved at hævde Objektiviteten af det mig givne Referat, som er tilgaaet mig fra de Embedsmænd i Ministeriet, som paa Embeds Vegne overværede det paagældende Delegeretmøde, paa hvilket jeg selv var forhindret i at være til Stede. Naar det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vil gøre Ordføreren for Forslagsstillerne i Viborg Amt til en god Partifælle af mig, beklager jeg, at jeg ikke har kunnet takke det ærede Medlem for denne Oplysning. Den er nemlig som saa meget andet af, hvad det ærede Medlem i denne Sag har produceret, gal. Hvis det ærede Medlem Hr. Holger Larsen henvendte sig til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, vilde han kunne faa virkelig autentisk Oplysning om, hvor den Mand, som havde sat hele den Bevægelse i Scene, hører hjemme.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor jeg er bange for at give Kommunalbestyrelserne paa Landet samme Bevægelsesfrihed som i Byerne. Det vilde ogsaa være højst besynderligt, om jeg var bange derfor, og hvis der paa noget Punkt var givet Udtryk derfor, kunde det ærede Medlem finde et Grundlag

for sit Spørgsmaal. Men noget saadant er ikke Tilfældet. Det Beløb, som er stillet til fri Raadighed for Købstadkommunerne, andrager 5 pCt. af den Aldersrenteudgift, der følger med Anvendelsen af Skalaen; og i Landkommunerne andrager det Beløb, som er stillet til fri Raadighed, 12½ pCt. Saa synes det mig, at saa maa det ærede Medlem, naar han tænker lidt nærmere derover, være tilstrækkelig klar over Urimeligheden i det Spørgsmaal, det ærede Medlem har rettet til mig.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at det er ikke saa underligt, at der kun er indkommet een Klage til Indenrigsministeriet, for man skal huske, paa, at Vejen fra Aldersrentenyderne til Indenrigsministeriet er en lang Vej. Maa jeg ikke gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er slet ikke den Vej, der her er Tale om, men Vejen fra utilfredse Sogneraad til Ministeriet, og den, kan jeg forsikre det ærede Medlem om, er ikke synderlig lang. Hvis det ærede Medlem maatte nære nogle gale Forestillinger derom, kan han blot henvende sig til sin Sidemand til venstre i dette Øjeblik, det ærede Medlem Hr. Hauge; saa vil han faa Viden om, at Vanskelighederne indenfor de landkommunale Omraaders Bestyrelser er kommet hurtigt til Ministeriets Kundskab. I saa Henseende er der ingen Vanskeligheder. Derfor er den ene Klage, der her er Tale om, Udtryk for, at der i hvert Tilfælde ikke er noget sikkert Grundlag rundt i Landets Kommuner for den Ændring i Aldersrenteloven, det ærede Medlem her foreslaar.

Nu har man saa her talt om — det var det ærede Medlem Hr. Holdgaard ogsaa inde paa —, at Fattiglovens §§ 63 og 61 er der af Indenrigsministeriets Departementschef henvist til, og det havde saa rejst en Bevægelse, som paa de samvirkende Sogneraadforeningers Delegeretmøde foranledigede en Indsigelse. Det er en Tale ganske hen i Taaget; thi i mange Tilfælde er de Vanskeligheder, som Landkommunerne kan komme ud for som Følge af den nuværende Affattelse af Aldersrenteloven, begrundet i, at man ikke overfor særlig vanskeligt stillede Aldersrentenydere anvender de Bestemmelser i gældende Lovgivning, som aabner disse Adgang til Hjælp af særlig Art.

Naar man f. Eks. paa Aldersrenteloven i den Kommune, som klager til Ministeriet, har afholdt meget betydelige Udgifter som Følge af en blind Aldersrentenyders Tilstedeværelse i Kommunen, burde Kommunalbestyrelsen vide, at denne blinde Mand er der Adgang til at hjælpe paa anden Maade